

MUŮ½ V ZĀ•STĀŠĀ~E

PĀjtek, 03 leden 2014

Když ve čtvrtku před večerem zazvonil telefon s jakousi zvláštní naléhavostí, bylo mi jasné, že se něco stalo. Manželin otec si vymkl kotník a nedalo se jinak, než že žena musela na pár dní k němu. Postarat se o domácí králíky, slepice, býčka a tetičku i o tatínka. Což o to, sbalena byla hned, vzala tašku, auto a láhev slivovice – pryč na obklady. O zprávu o ušívání jsem si dovilil pochybovat už v okamžiku, kdy otvírala dveře lednice, aby mi tento zážitek odnesla o pár desítek kilometrů dál.

Aby mi to nebylo líto, nechala mi na oplátku naštěstí dáti. Patnáctiletou dceru, a dvojici synů, devítiletého a jedenáctiletého, našeho benjamínka. Nakoupeno máš, lednice je plná, oblečení je ve skříni – vyprané, hlavně až zítra nezaspíte, je teprve pátek, děti musí do školy. Je chvíli mi potměšile vtloukala do hlavy věc, co musím udělat a nesmím zapomenout. Polibek na rozloučenou a žena vyrazila. Zůstal jsem opuštěn jako ten kámen v plotě, obrátěný strachem z povinností a první krok byla krupičná kaše pro nejmladší ratolest. Vybaven několika kuchařskými knihami jsem zasedl do křesla a jal se zkoumat, jaké ingredience je na to potřeba. Hledal jsem nejjednodušší recept v domovní, až když začnu kašičku podle první kuchařky, bude to jistě ten nejsložitější. Ale našel jsem se věcně s těmi recepty zázračně shodovaly. Postupně jsem si nachystal mléko, sůl, krupici, cukr, kakao, skořici a máslo, váhající mezi rostlinným tukem a pravým máslem, nakonec zvířilo máslo z Olmy nad Ramou s máslovou příchutí, neboť jsem se domníval, že příchutí pro slabé povahy nebo dietu dráždící není. Dal jsem vařit mléko, zatímco syn byl zázračně potichu. No vida, jak nám tlapka. Tak hodný snad v životě ještě nebyl, radoval jsem se, a stačilo tak málo. Jo, bez maminky! Asi to chápal stejně jako já, že chlapi si občas nejlíp vystačí sami bez ženských. Nahlížel jsem do hrnce s netrpělivostí, co kdyby benjamíněk dostal hlad. Ale ten byl potichu, hrál si v obýváku s autíčkem. Mléko ne a ne začít vařit. Mezitím se mi ve zbyvajícím mléku měla krupice pevně odvážená. Každou chvíli jsem zamíchal mášičku se krupicí a pokudé jsem příměšoval špetku, protože se mi zdálo, že je jí nějak málo. Měla by nějak nabobtnat nebo co, říkal jsem si a přitom jsem dál šel. Mléko stále nevařilo a tak jsem se šel mrknout na syna. Ouvej! Syn seděl pod stolem snažil se mi právně svými několika mléčnými zuby rozkousat kartu do bankomatu. Ostatky dalších karet a peníze ležely vesele roztroušené po zbytku pokoje. Tak proto byl tak potichu. Zachránil jsem svou kartu, otmel sliny do rukávu košile a protestujícího syna jsem položil do postýlky k plyšovému medvědu. Snažil jsem se nevnímat jeho pláč. Mezitím se mléko dostalo do varu a samou zvědavostí se snažil utéct pryč z hrnce. Zachránil jsem je na poslední chvíli. Odměnil jsem zhruba špetku soli a snažil se odhadnout, co se považuje v krupičné kašičce správnou špetku. Přiměl jsem dle receptu zbylé mléko a míchal a míchal. Zpočátku se nic nedělo, mléko vypadalo jen jako mléko, na vařečce se sice ukazovaly kulíčky krupice jako jemná vyrážka, ale tím to haslo. Přece jen té krupice mělo být víc, dumal jsem a zanesl jsem synovi do postýlky raději i rohlík, kdoví, jak dlouho bude trvat, než kaše zhoustne. Přestalo plakat a začal šel rohlík... Vrátil jsem se právně včas, abych zjistil, že se krupice lehce přiměšoval jsem proto obsah hrnce do jiného a dál pevně míchal. Za chvíli se začejmá změnil tlak, teplota i rosný bod a kaše začala houstnout. Bohužel nějak nekoordinovaně a hlavně příměšoval moc rychle. Míchal jsem a míchal a přestalo divit, protože vaření není tak vysiluje. Ruka mě už bolela a já začal příměšovat o nějakém zlepšovátku. Míchal pomocí elektromotorku. Když už mi vařička začala nehybně stát a každým dalším pohyb byl víceméně usoudil jsem, že kaše je začejmá hotová. Vypnul jsem sporák, hrnec odstavil, aby kaše vychládla a příměšoval jsem si kakao s cukrem a skořicí na posypání. Nachystal jsem talíř pro sebe i pro syna, rozpustil máslo na polití a vzal nabíračku, abych rozdělil tu božskou manu mezi nás chlapy. Nabíračka se však odrazila od povrchu. Ouha, co to? Budu si muset vzít na raději než, zjistil jsem příměšování ohledání. Nedá se nabrat, je to spíše takový krupicový náky, načež ho na kousky a bude to. Převrátil jsem hrnec dnem vzhůru a vyklopil své dílo na talíř. Fungoval, chvilky se a šekající na naporcování stál příměšoval mnou. Vybral jsem si špetnou kuchařku, usoudil jsem, a vyhodil jsem jednu z těch do košice. Podle té už nikdy vařit nebudu. Mezitím příměšovala dcera s kamarádkou – „Co to je?“ – „Krupičná kaše pro Honzika,“ oduševněl jsem zklamaně. Copak to nepoznala? Za výbuchu smíchu se obě dvě vata odebrala do pokoje. Bílý válec statečně odolával pokusům o rozporcování vykazující průčnost a odolnost jako guma z otrokovických gumáren. Otevřenými dveřmi do kuchyně příměšoval hl pes, zvědavě pochoutku, kterou dostane od paní. Nabídl jsem mu krupicový náky, lehce mu ho pocukroval a postavil před něj na zem. Radostně se vrhl k talíři, zvědavě ošichal nabízenou lahůdku, přestalo vrtět ocasem, znechuceně se na mě zavrlel a utekl zbabřle ven. Syn mezitím usnul, zbytky rohlíku příměšoval na polštář. Krupičnou kašičku nakonec musel vyhodit i s talířem. Ztracená Magdalena Dobromila Rettigová! Nebyl to recept na dětskou krmí, ale na superdráždící lepidlo!

VODOMĀŠRKA(2006)mj. ten pes je stále stejný:-))